

haar oogen glansden zoo vreemd en haar gezichtje was marmewit. Zou het dan toch waar zijn?"

„Heb je geluisterd, Albertine?"

„Ja zeker; ik hoorde u zeggen: Joost is weg! Maar waar is hij heengegaan? Martel mij niet, Papa, toe zeg het mij!"

„Hij is op reis naar Indië," sprak haar vader, zacht haar hand grijpend.

Het jonge meisje verbleekte nog meer en staarde hem onbewegelijk aan, als kon zij het niet begrijpen. Toen rukte zij zich los. „Weg, naar Indië! O mama! hoort u het? Weg! — alleen, met de gedachte dat papa, dat ieder een hem voor een dief houdt! Mijn goede, eerlijke Joost!" — Haar lippen trilden, maar zij schreide niet.

„Stil toch, Albertine!" schreide haar moeder, ik vind het zoo verschrikkelijk! O, had ik het toch maar dadelijk gezegd! Maar het ging alles zoo haastig en daarom vergat ik het!"

„Kom vrouw, houd je nu wat in; je hebt het zonder opzet gedaan, dat begrijpen wij wel! En ik ben innig dankbaar, dat ik nu weet dat hij onschuldig is."

„Dat hadt u toch altijd kunnen weten! Ik vind het verschrikkelijk, dat u aan hem getwijfeld hebt, papa! Wat een vreeselijke belediging voor hem!" De gedachte hieraan deed haar in tranen uitbarsten.

„Ja, dat is heel erg, ik beken het. Het kostte mij ook de grootste moeite mijzelf van zijn schuld te overtuigen! Kon ik het hem nu maar dadelijk zeggen! Die arme jongen; wat moet er in hem omgegaan zijn, toen hij zag, dat ik hem verdacht!"

Ook zijn oogen vulden zich met tranen: hij beet zich op de lippen en keerde zich tot zijn kind. „Albertine! schrei zoo niet; ik zeg je, ik gevoel mij onuitsprekelijk verlicht, nu ik alles weet!"

„Houd u stil, pa!" riep zij uit, haar oogen afvegend; „het is schandelijk, dat u hem verdacht hebt! Maar ik zal u wat zeggen: ik dacht, dat ik heel veel van hem hield, maar nu weet ik eerst recht goed, hoe innig lief ik hem heb. Hij moet terugkomen, — zeg ik u! — u moet hem terug roepen, en... en dan trouw ik met hem!"

Zij stampte toornig met den voet, terwijl zij sprak en zag haar vader uitdagend aan.

„Wat? Maar kind! hoe kun je zoo iets zeggen?"

Ook mama Van Bergen zag thans op en keek met beschreide oogen van haar man naar haar dochter. „Wat beteekent dat, Albertine?" vroeg zij.

„Dat beteekent, dat wij elkaar liefhebben en dat wij zullen trouwen," sprak het meisje beslist. Ik wist al lang dat hij van mij hield, maar hij wilde het mij niet bekennen omdat hij zich verbeelde dat hij beneden mij stond."

„En heeft hij je gevraagd, dien morgen, toen je met hem in de bibliotheek waart?"

„Nee mama! hij wilde niet, zeg ik u. Hij vocht er tegen, hoewel ik alles deed wat ik kon om er hem toe te brengen. En eindelijk werd ik boos en